

Arrest

nr. 241 436 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : A.-J. (..)

voornaam : O. A. S. (..)

geboortedatum : 05.12.1999

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹ (2) 3 , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 19/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/12/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

- "- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vw. ;*
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet én de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het artikel 8 E. V. R. M. ;*
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit*
- Schending van het artikel 3 EVRK ;*
- Schending van het artikel 22bis GW ;*
- Schending van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.*

4.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

"Op 19/03/2019 werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/12/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1 ° van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van art. 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

4.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven. "

4.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

4.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

4.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven. De verzoekster vormt een kerngezin met haar minderjarige broers.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van verzoekster.

- Het is immers zo dat de verzoekster en haar broers samenwonen in België en initieel ook samen asiel aanvroegen.
- Op heden mogen de minderjarige broers van de verzoekster tijdelijk op het Belgische grondgebied verblijven lopende hun asielaanvraag. Zij kunnen dus niet terug naar Irak.
- Omwille van bovenstaande reden verblijft het gezin op heden nog steeds in een opvangstructuur te Lendeled.

- De verzoekster vormt met haar minderjarige broers een kerngezin. Zij onderhoudt met de minderjarige broers een goed en regelmatig contact die zijn steun evident nodig heeft.
- De verzoekster kan hen dan ook onmogelijk achterlaten.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie waar de verweerder in ieder geval kennis van heeft!

4.7.

De bestreden beslissing is evident niet in het hoger belang van de minderjarige broers met wie de verzoekster een kerngezin vormt.

De verzoekster kan dienaangaande verwijzen naar het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie als in de Grondwet te lezen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

De onafwendbare schending van het recht op privéleven en de belangen van de minderjarige broers en de verzoekster dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken.

4.8.

De verzoekster kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden kan zij uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht ontwaren. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018). Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening

gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Immers bevindt zich in het administratief dossier een nota opgemaakt op 8 januari 2020 waarin het volgende wordt gesteld:

“(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

°Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart ongehuwd te zijn. Bovendien verklaart hij geen in België of in een andere lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

°Gezins- en familieleden: betrokkene verklaarde dat haar beide ouders, een meerderjarige broer, een meerderjarige zus en twee minderjarige broers in België te hebben, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern. Betrokkene verklaarde ook een nonkel, langs moederszijde, in Duitsland te hebben, maar hij maakt ook geen deel uit van de gezinskern.

°Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij van oordeel is dat geen rekening gehouden werd met haar gezinsleden en verwijst naar het feit dat zij twee minderjarige broers heeft in België.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Zoals duidelijk blijkt uit hoger geciteerde evaluatienota in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft de verwerende partij standpunt ingenomen omtrent de in België verblijvende familieleden van verzoekende partij. De verwerende partij heeft geoordeeld dat deze familieleden niet behoren tot het kerngezin van verzoekende partij en derhalve een terugkeer van verzoekende partij naar het herkomstland niet in de weg staan.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij op 7 maart 2016 in België is aangekomen als minderjarige - op dat ogenblik zestien jaar - in het gezelschap van haar moeder en één van de minderjarige broers, op dat ogenblik bijna drie jaar. Verder blijkt dat haar vader reeds op 23 augustus 2015 naar België was gekomen, samen met de andere minderjarige broer van verzoekende partij, op dat ogenblik twaalf jaar. Daarnaast blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekende partij steeds verbleven heeft bij haar ouders en minderjarige broers (zie commentaar bij de inschrijving van verzoekende partij als meerderjarige asielaanvrager op 10 juli 2018).

Gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak kan de Raad de verzoekende partij volgen dat zij - die als minderjarige naar België is gekomen samen met haar moeder en één van haar minderjarige broers - deel uitmaakt van het gezin van haar ouders, met inbegrip van de minderjarige broers. Het loutere gegeven dat verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing meerderjarig is - twintig jaar - doet hieraan geen afbreuk.

Uit de jurisprudentie van het EHRM kan immers worden afgeleid dat bij jongvolwassenen die nog bij het gezin van de ouders verblijven en geen eigen gezin hebben gesticht, de eis van *“more than the normal emotional ties”* tussen volwassen kinderen, ouders en andere dichte familieleden niet wordt gesteld. Op 23 juni 2008 heeft het EHRM in de zaak Maslov v. Austria (Application No. 1638/03), als volgt overwogen: *“The Court considers that the imposition and enforcement of the exclusion order against the applicant constituted an interference with his right to respect for his “private and family life”(§ 61). (...) He had reached the age of majority, namely 18 years, when the exclusion order became final in November 2002 following the Constitutional Court's decision, but he was still living with his parents. In any case,*

the court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life". (§ 62)." (eigen vertaling: Het Hof overweegt dat het opleggen en uitvoeren van het verwijderingsbesluit ten aanzien van de verzoeker een inmenging vormt in zijn recht op privé- en familieleven. Op het ogenblik dat het verwijderingsbesluit definitief werd was verzoeker meerderjarig, nl. achttien jaar, maar hij woonde nog steeds samen met zijn ouders. In elk geval heeft het Hof in verschillende zaken reeds aanvaard dat tussen jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere dichte familieleden er ook sprake is van een gezinsleven.)

Op 23 september 2010 heeft het EHRM in de zaak Bousarra c. France (Application No. 25672/07), als volgt overwogen: *"Le requérant avait (...) vingt-quatre ans au moment de son expulsion. (...) Le requérant était célibataire et sans enfant. En tout état de cause, la Cour a admis dans un certain nombre de affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une "vie familiale". (§ 38).*" (eigen vertaling: De verzoeker was 24 jaar op het moment van zijn verwijdering. De verzoeker was vrijgezel en kinderloos. In verschillende zaken aangaande jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht heeft het Hof reeds beslist dat hun relatie met hun ouders of andere dichte familieleden eveneens een familieleven uitmaakt.). Op 20 september 2011 heeft het EHRM in de zaak A.A. v. United Kingdom (Application No. 8000/08), als volgt overwogen: *"An examination of the Court's case-law would tend to suggest that the applicant, a young adult of 24 years old, who resides with his mother and had not founded a family of his own, can be regarded as having "family life". (§ 49).*" (eigen vertaling: Een onderzoek van de rechtspraak van het Hof wijst erop dat de verzoeker, een jongvolwassene van 24 jaar, die inwoont bij zijn moeder en zelf nog geen eigen gezin gesticht heeft, met haar een familieleven heeft.).

Zoals duidelijk blijkt uit de feitelikheden is verzoekende partij als minderjarige naar België gekomen, in het gezelschap van één van haar ouders en één van haar minderjarige broers, en zijn ze in België onmiddellijk herenigd met de vader en de andere minderjarige broer. Verzoekende partij heeft ook steeds ingewoond bij haar ouders en minderjarige broers. Gelet op de rechtspraak van het Hof kan de Raad de verwerende partij geenszins volgen in haar stelling dat: *"betrokkene verklaarde dat haar beide ouders, (...) en twee minderjarige broers in België te hebben, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern."* Zoals duidelijk blijkt, vormt verzoekende partij niet alleen een gezin met haar ouders, maar ook met haar andere dichte familieleden, zijnde haar beide minderjarige broers.

2.9. Het betoog in de nota met opmerkingen waar de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof inzake de band tussen meerderjarige kinderen en ouders en andere verwanten kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de rechtspraak van het Hof inzake jongvolwassenen die nog geen eigen gezin gesticht hebben en steeds hebben deel uitgemaakt van het gezin van de ouders, met inbegrip van de andere dichte familieleden, zijnde de minderjarige broers. In dat geval wordt de eis van meer dan de gewone emotionele banden niet gesteld.

2.10. Uit voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij een correcte of zorgvuldige beoordeling heeft gedaan van de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de zorgvuldigheidsplicht ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER